

Han er gal, tænkte hun.

Dog var der noget i hans Væsen, i hans Øjnes milde Blik, i denne bedende fremstrakte Haand, som hun i Længden ikke modstod.

„Vil du ikke give mig din Haand?“ sagde han.

Tøvende, halvt modstræbende, gav hun ham tilsidst sin grove Næve.

IX

Den Vej, Emanuel fulgte, var efterhaanden svunden ind til et Par dybe Hjulspor, to gulhvide Sandstriber, der drog sig i Bugter gennem den mørke Lyng. Tilsidst hørte endog disse op. Kun en smal Fodsti førte gennem det tavse Øde, hvorover en enlig Lærke kvidrede med fortvivlet Kraft, som sang den sig fra sin Rædsel over Stedets Ensomhed.

Han naaede omsider sin Vandrings Maal, det store Sømærke, som knejsede deroppe paa den yderste høje Pynt, hvor Landet endte. En stejl og vildt opreven Skrænt styrtede herfra ned mod Havet og det stenede Fjordindløb.

Over Havet ser man altid langt. Men ogsaa over den brede Fjordmunding havde man en vid Udsigt til Landet ovre paa den anden Side ... et nøgent, bølgeformet Agerland, gennemkrydset af lange, snorlige Stendiger, der strakte sig henover Bakkerne som styrkende Ribber. Derovre paa Landets højeste Punkt øjnedes Vejlby med de højtragende Træer i Præstegaardshaven. Længere i Syd skimtedes Skibberup Næs som en Ø i Fjorden og den ensomt liggende Kirke.

Emanuel stod stille ved Foden af Sømærket. Med bævende Læber og taarefyldte Øjne stirrede han over paa sit Hjem, ... paa den Plet af Jord, hvorom hans Tanker ved Dag og Nat havde kreset som Fuglen om sin Rede. Hans Øje blev hurtigt hjemmevant derovre mellem de lange Stendiger. Han genkendte hvert Hus, hver Busk, hver Høj — og hans Hjerter strømmede over. Derhenne langsmed det høje Pilehegn gik den Sti, ad hvilken han og Hansine saa ofte havde vandret i deres Ægteskabs